

Arrest

**nr. 124 008 van 15 mei 2014
in de zaken RvV X en RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2013 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 27 januari 2014 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2014 met refertenummer 39759 (zaak nr. X).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. ANDRIES loco advocaat T. SMET en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen RvV X en RvV X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij uitdrukkelijk aangegeven dat de Raad dient te oordelen op grond van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kabul stad. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U studeerde af aan de universiteit van Kabul. Daarna werkte u zeven tot acht maanden voor een Amerikaans bedrijf in de bouwsector.

In Afghanistan leerde u op het huwelijk van een vriend een meisje kennen, M.. Zij vertelde u dat ze vrijgezel was en jullie namen contact op met elkaar. U wou haar hand vragen maar zij bekende op dat moment dat ze gehuwd was met commandant W.. U wou de relatie verbreken maar zij verzette zich daartegen. Zij dreigde ermee dat het gemakkelijk zou zijn om u te laten vermoorden. Nog steeds wou u de relatie verbreken maar u zou dit langzaam aan en voorzichtig doen. Ondertussen maakte u echter een fout. Op een dag zocht u een taxi in Shar e Naw voor M.. Zij was opeens bezorgd en zij zei u dat ze de zoon van de commandant had gezien in een wagen. Zij vertrok per taxi en u dacht dat deze persoon jullie waarschijnlijk niet gezien had. Twee dagen later, toen uzelf en uw broer Mohammad Saber op bezoek waren bij uw familie, werd uw huis aangevallen. U probeerde naar uw andere broer Samir, die zich nog in het huis bevond, te bellen. Echter, u kreeg een andere man aan de lijn die u en uw familie bedreigde omdat u de familie van deze man onteerd had. U kreeg de boodschap dat u het lichaam van uw dode broer kon komen ophalen. Dit deed u echter niet zelf, uw neef belde de politie en zij gingen naar het huis. Het lichaam van uw broer werd naar het ziekenhuis gebracht en jullie gingen eveneens naar daar. Jullie zagen het toegetakelde lichaam. Daarna hielpen jullie mee met het politieonderzoek. U zei dat u dacht dat commandant W. achter de feiten zat. Een vriend van uw neef, een politiemann, zei u dat u sprak over een gevaarlijk man en dat niemand iets tegen hem kan ondernemen. Uw neef begreep in welke moeilijke situatie u terecht gekomen was en hij contacteerde uw familie, die omwille van een medische behandeling van uw moeder in Pakistan was. Uzelf, uw broer en uw neef vertrokken naar Pakistan en uw familie kwam uiteindelijk naar België. Op 14 december 2011 diende u samen met uw moeder (...) (O.V. 6.929.841; CG 11/26383) een asielaanvraag in. Uw vader (...) (O.V. 6.929.841; CG 11/26383/B), die jullie hier enige tijd later vervoegde, diende op 9 oktober 2012 bij de bevoegde Belgische asielinstanties een asielaanvraag in. In België kwam u na het indienen van uw asielaanvraag nog te weten dat ook uw vader problemen had gekend met de Taliban en dat de familie van M. een klacht tegen jullie had ingediend: ze zeiden dat jullie haar ontvoerd hadden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een taskara, een Afghaans rijbewijs, drie certificaten van uw opleiding, een 'Certificate of Appreciation' van het bedrijf 'Technologists inc', foto's van uw werk, een overlijdensakte van 'Ahmad Samir' en twee documenten (klacht wegens ontvoering en bevestiging moord op uw broer) van de politie.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het niet geloofwaardig dat u een relatie had met 'M.', de vrouw van commandant W. en dit omwille van de volgende redenen.

Ten eerste kan er gesteld worden dat uw ontmoeting met dit meisje zeer atypisch was. U zou als enige vriend van de bruidegom toegang gehad hebben tot 'de damesafdeling' van het huwelijk van een vriend (CGVS, p. 9). De andere mannen die aanwezig waren bij de vrouwen waren allemaal 'familieleden' van de bruidegom. Voor u werd echter een uitzondering gemaakt omwille van uw 'hechte vriendschap' (CGVS, p. 9). Het spreekt voor zich, en zo is ook algemeen geweten, dat het niet evident is in een Afghaanse maatschappij om mannen die geen familielid zijn toe te laten op de afdeling waar uitsluitend vrouwen vertoeven. Dit gegeven is op zich al bijzonder. Bovendien is het bevreemdend dat u op deze bruiloft van een goede vriend ingeschakeld werd als werkkraacht 'om eten op te dienen' terwijl er kan verondersteld worden dat u te gast was op het huwelijk (CGVS, p. 9). De situatie wordt echter nog opmerkelijker wanneer u stelt dat u zich aangetrokken voelde tot een meisje en dat u naar haar tafel bent gegaan en u haar uw telefoonnummer gaf (CGVS, p. 10). Dit, zo stelde u, is geen 'normaal' gedrag in Afghanistan maar u vond haar leuk en u had het gevoel dat dit wederzijds was (CGVS, p. 10). Nochtans kan er verondersteld worden dat in Afghanistan omzichtiger wordt omgesprongen met situaties als deze. U stelde dat het meisje een vriendin was van de verloofde van uw goede vriend en bruidegom (CGVS, p. 9). U had dan ook voorzichtig kunnen informeren naar de identiteit van dit meisje. Iets dat u echter niet deed, omdat uw vriend het in de eerste plaats enorm 'druk' had en u het in de tweede plaats niet van een goed fatsoen vond gelden om interesse te tonen in een meisje op het huwelijk van een vriend (CGVS, p. 9-10). U nam dan maar zelf het initiatief door het meisje

te benaderen, wat op zich een riskante onderneming was, wetende dat u haar totaal niet kende en u onmogelijk kon voorspellen wat haar reactie zou zijn op uw toenadering. De door u geschetste gang van zaken is op zich niet erg aannemelijk, temeer omdat u dit op een voorzichtige manier had kunnen aanpakken door aan uw 'goede' vriend, die u bijzondere gunsten verleend had op zijn eigen huwelijk, informatie en/of raad te vragen. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

Ten tweede blijkt dat u er nauwelijks in slaagt om informatie te geven over de persoon die M. is. Zo kende u haar volledige naam niet. Zij heet volgens u 'M.' en u verklaarde dat men in Afghanistan elkaar meestal bij de voornaam noemt (CGVS, p. 10, 11). Aangezien u echter naar de hand vroeg van deze jonge vrouw, kan er gesteld worden dat u zich geïnformeerd en het nodige opzoekingswerk verricht heeft naar de familie en de stam waartoe deze vrouw behoorde. U heeft dit echter niet gedaan omdat het zeer moeilijk is om informatie te verkrijgen, zo stelt u (CGVS, p. 12). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning. In Afghanistan speelt de familie immers nog steeds een grote rol bij belangrijke beslissingen als een huwelijk en het moet u bekend geweest zijn dat u de familie hierin zou moeten betrekken. U stelde dat de naam van haar vader 'Mohammad Asaf' was en hij overleden was, dat ze twee broers en zussen had en dat haar familie in 'Deh Mazang' woonde (CGVS, p. 11, 12). Verdere informatie heeft u niet over haar familie. U heeft dan ook maar heel weinig informatie over de vrouw met wie u naar eigen zeggen vijf maanden lang een relatie had en die u van plan was te huwen (CGVS, p. 7, 11).

Ook over het huwelijk van M. heeft u geen informatie. U verklaarde enkel dat ze uitgehuwelijkt werd onder dwang en dat ze niet gelukkig is (CGVS, p. 13). U weet niet wanneer ze gehuwd is met commandant W. (CGVS, p. 13). U had er geen 'interesse' in en u vond het niet 'leuk' om daarover te praten (CGVS, p. 13). U weet evenmin waar Malalalay precies woonde in 'Paghman' en u vergoelijkte uw onwetendheid door te beweren dat u geen interesse had in hun adres omdat u niet naar daar ging (CGVS, p. 12, 13). U heeft er ook geen idee van hoe het huwelijk was van M. en de commandant. U hiernaar gevraagd stelde u dat u besepte dat u in gevaar was en dat u beslist had om de relatie te beëindigen (CGVS, p. 14). Dit was echter geen antwoord op de u gestelde vraag. Met andere woorden, u heeft nagenoeg geen informatie over M. als persoon, noch heeft u informatie over haar huwelijk, haar levenssituatie bij de commandant of haar adres. Dit is bijzonder weinig informatie en doet niet vermoeden dat u werkelijk een relatie had met een vrouw genaamd M.. U moet immers een meer gedetailleerd beeld kunnen geven van deze vrouw met wie u naar eigen zeggen maandenlang een relatie had en die aan de basis ligt van uw problemen. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

U bent verder in staat om een beknopt beeld te schetsen van commandant W., een beeld dat ruimer is dan de informatie die u kon geven over het huwelijk van M. met deze commandant. Volgens uw beschrijving was hij een 'mujahedeem' in het verleden en is hij de 'schoonbroer van Mullah Esark', eveneens een commandant. Beiden behoorden zij tot de groep van de krijgsheer Sayaf (CGVS, p. 13). De commandant was door 'iedereen' gekend in Kabul, Paghman en Qarga en hij was een lid van de 'grondmaffia' (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen kan gedistilleerd worden dat deze commandant geen onbekende was in uw contreien. Het feit dat u enige informatie kan geven over deze man is dan ook niet opmerkelijk. Op geen enkele manier slaagt u er echter in om informatie te geven over de persoonlijke levenssituatie van deze man en zijn huwelijk met M.. Uw beknopte en algemene beschrijving van de man is dan ook niet toereikend om uw bewering te staven dat u een relatie had met diens vrouw. Noch dat u commandant W. te vrezen heeft. Uw vervolgingsvrees jegens commandant W. is dan ook niet aannemelijk.

Ten derde is het opmerkelijk dat u M. steeds ontmoette op openbare plaatsen terwijl u ondertussen reeds besepte dat zij een gehuwde vrouw was en dat dit kon leiden tot zeer grote problemen. U ontmoette M. immers op café en op restaurant en u beweerde dat andere koppels dit ook ongestoord kunnen doen in Kabul (CGVS, p. 13, 15). Blijkbaar bevonden jullie zich ook niet in de mindere buurten van Kabul. M. en uzelf spraken bijvoorbeeld af in Shar-e-Naw, één van de twee duurste wijken in Kabul. U sprak af in deze wijk die ongetwijfeld bezocht werd door machtige personen, en u zocht, vlak voor een hotel, naar een taxi op straat in haar bijzijn (CGVS, p. 7, 15). Dit was volgens u slechts 'twee minuten' dat jullie op straat kwamen (CGVS, p. 15). Toch moet er worden vastgesteld dat jullie niet bijzonder voorzichtig zijn geweest, nochtans wetende dat er gevaar dreigde. Dit element is op zich al niet geloofwaardig. Jullie zouden enorm grote risico's genomen hebben terwijl jullie beseften dat er gevaar dreigde. Zelfs M., die volgens uw verklaringen de relatie niet wou opgeven, moet geweten hebben hoe groot het gevaar was om betrap te worden daar net zij zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de macht en de invloed van haar echtgenoot (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt niet dat jullie op een zo geheim mogelijke manier afspraken. Nogmaals kan uw asielrelaas niet overtuigen.

Ten vierde heeft u er geen enkel idee van hoe M. erin slaagde om met u af te spreken. Nochtans was zij de vrouw van een belangrijk commandant en moet het geen sinecure geweest zijn om het huis zomaar te verlaten. U hierover vragen over gesteld, stelde u dat u denkt dat ze zei dat ze haar moeder ging

bezoeken en op die manier met u kon afspreken (CGVS, p. 14). U gevraagd of een belangrijke commandant als W. haar zomaar liet gaan zonder lijfwachten of iemand anders, verklaarde u dat er 'waarschijnlijk' iemand meegestuurd werd en dat zij dan onder begeleiding terug naar huis ging (CGVS, p. 14). U gevraagd naar de twijfel in uw woorden, bevestigde u dat er heel zeker iemand bij M. geweest moest zijn, omdat het belangrijke mensen betreft met eigen wagens en lijfwachten (CGVS, p. 14). Het is u echter onbekend hoe M. dan vanuit het huis van haar moeder met u kon afspreken. Opnieuw klinkt er twijfel door in uw woorden. 'Misschien' heeft ze een excuus gegeven en ging ze per taxi (CGVS, p. 15). U heeft echter geen echte verklaringen over hoe M. de lijfwachten kon afschudden om u te ontmoeten. U wist niet of er een regeling getroffen werd met de lijfwachten en u verklaarde dat u er niet over sprak met haar (CGVS, p. 15). U nog eens de vraag gesteld, verklaarde u dat ze naar het huis ging van haar moeder en daarna zonder lijfwachten het huis verliet (CGVS, p. 16). In de sfeer van de geheimzinnigheid en het gevaar van jullie relatie, is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de praktische feiten aangaande uw relatie. M. had immers achtervolgd kunnen worden. Uw onwetendheid duidt er nogmaals op dat uw asielrelaas niet op de waarheid berust. Ten vijfde reageert u heel laconiek wanneer er gevraagd werd wat er gebeurd is met M. en of u nog informatie dienaangaande heeft. U heeft echter geen idee wat er sinds die ene dag gebeurde met M. en u toont ook geen interesse in haar persoon. U vergoelijkt deze onwetendheid door te verwijzen naar het gegeven dat u de relatie onder dwang hebt verdergezet en u verwijst naar uw vermoorde broer (CGVS, p. 16). Nochtans ligt zij aan de basis van uw problemen en die van uw familie. Het is dan ook opmerkelijk dat u helemaal niets meer weet over M.. Ook niet via uw goede vriend wiens vrouw bevriend was met M. (CGVS, p. 16). Enige interesse in uw eigen zaak en hoe deze een wending heeft genomen in Afghanistan is echter niet buitengewoon. Van elke persoon die asiel aanvraagt kan immers verwacht worden dat hij reflecteert en zich informeert over de situatie in zijn land van herkomst in geval van een mogelijke terugkeer. Het feit dat u blijkbaar dat hoofdstuk zou hebben afgesloten bij uw vlucht naar Pakistan zonder ook maar bij een vriend te informeren over de gevolgen in Afghanistan van uw daden, zijn niet alleen opmerkelijk maar ook ongeloofwaardig. Ten slotte blijkt u ook niet op de hoogte te zijn van de identiteit van de 'zoon van commandant W.', nochtans een spilfiguur in uw asielrelaas (CGVS, p. 17). M. zou u zijn naam niet gezegd hebben en u zelf zou enkel meer problemen krijgen door zich te informeren naar deze man (CGVS, p. 17). Nochtans is het de zoon van commandant W. die gezorgd heeft voor een drastische wending in uw asielrelaas. Vervolgens wordt uw broer vermoord door mannen, zonder dat u met een grote duidelijkheid lijkt te weten of dit door de commandant zelf gebeurde. In de context van uw asielrelaas en de moord op uw broer, is het niet onlogisch dat uw familie zich geïnformeerd zou hebben naar de commandant, zijn familie en de groepering. Aangezien dit een machtige en belangrijke man was die gekend was in Kabul, moet het ook niet zo moeilijk geweest zijn om via het familiale netwerk informatie te bekomen. Uw onwetendheid is andermaal niet geloofwaardig en getuigt van weinig oprechtheid van uw verklaringen.

Ook aan uw ouders werden vragen gesteld over de reden die zij opgaven voor hun vlucht uit Afghanistan en die identiek was aan uw asielrelaas. Uw vader wist nagenoeg niets over het meisje of de commandant. Hij verklaarde dat hij een bekende commandant is, tot Sayaf behoort en de schoonbroer is van Mullah Esark, maar verder heeft hij over hem geen informatie (CGVS Rahi Abdul Saboor, p. 16). Hij weet niets over M. en hij kan haar naam niet uitstaan (CGVS Rahi Abdul Saboor, p. 17). Hij stelde weliswaar dat u M. leerde kennen op een huwelijk, doch gevraagd waar u haar ontmoette stelt hij dit niet te weten en hij denkt niet dat u hem dit zou vertellen (CGVS Rahi Abdul Saboor, p. 17). Hij weet evenmin hoe vaak u haar ontmoette, wie de zoon van commandant W. is en hoe het meisje in staat was om u te ontmoeten (CGVS Rahi Abdul Saboor, p. 17). Met andere woorden, uw vader heeft helemaal geen details over uw asielrelaas, dat nochtans ook zijn eigen reden was om Afghanistan te ontvluchten volgens de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tijdens zijn gehoor aldaar ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS. Ook uw moeder heeft geen informatie over M. en de commandant (CGVS Rahi Zarghana, p. 5, 6). Ook deze verklaringen wijzen niet op een grote geloofwaardigheid.

Betreffende het probleem van uw vader dat u pas aanhaalde in kader van het gehoor op het CGVS, dient gesteld te worden dat u stelde dat u niet op de hoogte was van deze problemen en dat deze problemen niet meespeelden in uw beslissing om Afghanistan te verlaten (CGVS, p. 3, 18). Hoe dan ook dient vastgesteld dat gezien het belang en de omvang van de problemen die uw vader Rahi Abdul Saboor aankaartte tijdens het gehoor op het CGVS het niet aannemelijk is dat u hiervan niet eerder op hoogte was gesteld alvorens asiel aan te vragen in België. Daarenboven worden de door uw vader aangehaalde feiten door het CGVS niet aannemelijk geacht en we verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw vader en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan deze feiten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een taskara, een Afghaans rijbewijs, drie certificaten van uw opleiding, een 'Certificate of Appreciation' van het bedrijf 'Technologists inc', foto's van uw werk, een overlijdensakte van 'Ahmad Samir' en twee documenten van de politie (een klacht wegens ontvoering en een bevestiging van de moord op uw broer). De documenten die uw identiteit, uw opleiding en uw tewerkstelling bewijzen worden op zich niet betwist. De overlijdensakte en de documenten van de politie zouden het bewijs vormen voor uw asielrelaas. Er dient echter opgemerkt te worden dat zulke 'authentieke' documenten slechts een bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Bovendien is er een groot aanbod van valse Afghaanse documenten in omloop (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier).

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit een analyse van de veiligheidssituatie

door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat ook in hoofde van vader en uw moeder door het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet evenals van de materiële motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

3.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een CD met audiovisueel materiaal van het huwelijk van de vriend van verzoeker, enkele screenshots uit dat materiaal, artikelen betreffende het gebrek aan clan- en stamgevoel bij de bevolking van Kabul, een artikel betreffende de structuur van namen in Afghanistan en een krantenartikel betreffende de aanslag op een restaurant te Kabul.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart vervolging te vrezen van commandant W., gezien hij maandenlang een verboden relatie had onderhouden met diens vrouw. In de loop van het gehoor bij de commissaris-generaal gaf verzoeker een bijkomend asielmotief op, namelijk een vrees voor vervolging vanwege de taliban, die verzoekers familie zouden viseren wegens werkzaamheden die zijn vader als aannemer had uitgevoerd voor de Afghaanse overheid.

3.2.2.1. Betreffende verzoekers vrees voor commandant W.

Betreffende de beweerde problemen van verzoeker met commandant W., merkt de Raad op dat deze problemen, daargelaten de geloofwaardigheid daarvan, op zich geen aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. De beweerde problemen vinden immers hun oorsprong in een interpersoonlijk conflict van gemeenrechtelijke aard en niet *omwille van* verzoekers nationaliteit, ras, religie, politieke overtuiging of lidmaatschap van een sociale groep. Dit onderdeel van het asielaanvraag houdt dan ook geen verband met één van de criteria vermeld in artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.2. Betreffende verzoekers vrees voor de taliban.

Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan dit onderdeel van het asielaanvraag aangezien (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag niet vermeld heeft omdat hij niet op de hoogte bleek te zijn van deze problemen en (ii) de door verzoekers vader aangehaalde feiten dienaangaande niet geloofwaardig werden bevonden.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker hier tegen in dat uit p. 15 van het gehoorverslag van zijn vader blijkt dat deze enkel zijn broer S. op de hoogte had gebracht van deze problemen, gezien S. de enige was die samen met zijn vader in het bouwbedrijf werkzaam was, en dat het niet de gewoonte is voor een pater familias om problemen op het werk thuis te vertellen.

Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien uit het relaas van verzoekers vader blijkt dat de taliban ermee hadden bedreigd eerst zijn kinderen te vermoorden, alvorens hemzelf een 'trage dood' te laten ondergaan (zie weigeringsbeslissing R.A.S., toegevoegd aan het administratief dossier). Verzoeker kan dergelijke concrete doodsbedreigingen niet minimaliseren tot "*problemen op het werk*" die verzoekers vader uit culturele overwegingen niet met zijn familie zou delen. Gelet op de ernst van de beweerde bedreigingen, alsook gelet op het feit dat deze zich manifesteerden alvorens verzoeker uit zijn land van herkomst vertrok, kan niet worden aangenomen dat verzoeker hiervan bij zijn asielaanvraag niet op de hoogte zou zijn. Dit onderdeel van verzoekers asielaanvraag is niet geloofwaardig.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekers vader en dus ook niet aan diens problemen met de taliban, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor de taliban omwille van zijn vaders activiteiten.

Waar verzoeker ten slotte nog opwerpt dat hij bewijsstukken heeft neergelegd over het feit dat hij verschillende keren heeft gezongen tijdens publieke optredens waarvan een reportage werd gemaakt door de RTBF, deze werd uitgezonden op televisie en ook te zien is op het internet en hij hierdoor ook een gegronde vrees voor vervolging heeft kan worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt hoe de mensen in Afghanistan hiervan op de hoogte zouden komen. Verzoeker

brengt immers geen concrete en objectieve elementen bij waaruit zou blijken dat buiten zijn moeder nog andere personen, *i. e.* de taliban, in Afghanistan hiervan daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn. Ten overvloede is uit de videobeelden trouwens alleen af te leiden dat verzoeker traditionele Afghaanse liedjes zong zodat dan ook niet blijkt dat verzoeker hierdoor problemen zou kunnen krijgen. De bestreden beslissing stelde dienaangaande ook nog dat de andere Afghanen uit het opvangcentrum hier in België verzoeker hierover trouwens nooit hebben aangesproken.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

3.2.3.1. Betreffende de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging vanwege de taliban, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er op basis van dit onderdeel van het asielrelaas zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers vrees voor commandant W., blijkt uit de bestreden beslissing dat geen geloof wordt gehecht aan dit onderdeel van verzoekers asielrelaas gezien (i) de context waarbinnen verzoeker de vrouw van de commandant zou hebben leren kennen alsook de manier waarop zij afspraken niet plausibel is in het licht van de Afghaanse maatschappelijke context, (ii) verzoeker vage verklaringen aflegde over de vrouw, de commandant, hun huwelijksleven en de zoon van de commandant die hen had betraft, en tenslotte gezien (iii) de familieleden van verzoeker evenmin enige achtergrondkennis hebben over dit asielmotief.

Verzoeker repliceert dat de commissaris-generaal niet aantoont dat zijn verklaringen vals zijn en de stavingstukken als vervalsingen afdoet zonder daarvoor enig bewijs te leveren. Verzoeker stelt dat hij slechts twee uur geïnterviewd werd, en dit bijna twee jaar na zijn asielaanvraag. Uit pagina's 3, 9 en 18 van het gehoorverslag blijkt volgens verzoeker dat hij onderbroken werd en nog iets wilde toevoegen. Verzoeker betwist verder dat de manier waarop hij de vrouw van de commandant leerde kennen niet plausibel is en wijst hiervoor naar het videomateriaal dat hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 2 en 3), evenals naar zijn leeftijd als verschonende factor voor de onvoorzichtige houding die hij op het huwelijksfeest aannam. Betreffende zijn vage kennis over de vrouw stelt verzoeker dat te Kabul stammen en clanverwantschappen bij de bevolking van Kabul niet belangrijk zijn, waarvoor hij verwijst naar artikels over identiteit te Kabul (stukken 4 en 5), en merkt hij op dat "*de meeste Afghanen geen achternaam hebben*", waarvoor hij verwijst naar een artikel over namen in Afghanistan (stuk 6). Verzoeker merkt op dat hij weinig details kon geven gezien zij elkaar slechts twee à driemaal per maand zagen en evenmin vaak telefoneerden. Voorts stelt verzoeker dat hotelkamers, restaurants en café's de enige plaatsen zijn waar men nog kan afspreken. Wat betreft de manier waarop de afspraken geregeld werden meent verzoeker dat de commissaris-generaal "een verstoorde voorstelling" geeft van het interview in zijn bestreden beslissing. Verzoeker merkt dienaangaande op dat hij meteen aangaf dat de vrouw naar haar moeder ging en van daar een taxi nam en dat de lijfwachten haar tot het huis van haar moeder vergezelden, en voegt hieraan toe dat het in Afghanistan de gewoonte is om een week bij de moeder te blijven, waardoor die bezoeken niet kaderden in de afspraken met verzoeker. Zijn gebrekkige kennis over het wedervaren van de vrouw na zijn vertrek en over de zoon van haar echtgenoot wijt verzoeker aan het feit dat zijn relatie met haar door de dood van zijn broer niet langer bijzonder affectief was en hij niet meer met haar in contact kwam. De onwetendheid van zijn familieleden wijt verzoeker dan weer aan de het feit dat zij nooit op de hoogte waren van deze relatie. Verzoeker wijst tot slot nog op de bewijskracht van zijn documenten en stelt dat de commissaris-generaal geen enkele poging deed om de bewijswaarde daarvan na te gaan, hetgeen hij in strijd acht met de samenwerkingsplicht voorgeschreven door het arrest M.M. / Ierland van het EHJ van 22 november 2012.

Verzoekers uitleg kan niet overtuigen. De Raad merkt op dat alle feitelijke vaststellingen uit de Ook de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier. Uit die vaststellingen blijkt duidelijk dat de door verzoeker geschetste gang van zaken niet plausibel is in het licht van de Afghaanse

maatschappelijke context. Zo kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat de commandant zijn vrouw bij het buitenkomen enerzijds zou laten bewaken door bodyguards, gezien *“het waren belangrijke mensen betreft met eigen wagens en lijfwachten”* (gehoorverslag van 16 september 2013, p. 14), en anderzijds deze bewaking volledig zou laten vallen in de weken waarin zijn echtgenote in het huis van haar moeder vertoefde, hetgeen luidens het verzoekschrift regelmatig gebeurde. Zelfs al zou in deze perioden geen bewaking voorzien zijn, is het niet plausibel dat zijn echtgenote van haar eigen familie de toestemming zou hebben gekregen om zonder mannelijk familielid de stad in te trekken. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals bevestigt dat hij met deze getrouwde vrouw afsprak in *“hotelkamers en restaurants en café's met afgescheiden compartimenten”* stelt de Raad vast dat deze verklaring op zich niet verenigbaar is met de Afghaanse maatschappelijke context, te meer daar de vrouw de echtgenote betrof van een belangrijk commandant. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen objectief argument aan dat de geloofwaardigheid van zijn relaas vermag te herstellen. In zoverre verzoeker kritiek levert op de wijze waarop het gehoor werd gevoerd, merkt de Raad vooreerst op dat zijn bemerking dat hij op dat gehoor werd onderbroken geen steun vindt in het verslag daarvan, en dat verzoeker anderzijds nalaat te verduidelijken welke bijkomende elementen hij nog had willen toevoegen. Ook de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift vermogen geen ander licht te werpen op deze vaststelling. Stukken 2 en 3 betreffen louter de aanwezigheid van verzoeker op een huwelijksfeest waar mannen en vrouwen aanwezig zijn, doch laten niet toe te besluiten dat verzoeker met één van de getrouwde vrouwen op het feest een relatie aanging. Stukken 4 tot 7 relativeren weliswaar bepaalde aspecten van de gebrekkige kennis van verzoeker over deze vrouw, doch ontkrachten evenmin de vaststelling dat de beweerde clandestiene relatie van verzoeker met een getrouwde vrouw in de afspraken die hij *“twee à driemaal per maand”* met haar zou hebben gehad in hotelkamers, restaurants en café's ongeloofwaardig zijn in het licht van de Afghaanse maatschappelijke context. In zoverre verzoeker tot slot verwijst naar de bewijskracht van de documenten die hij ter staving van zijn relaas aan de commissaris-generaal overmaakte, merkt de Raad op dat documenten slechts bewijswaarde hebben in zoverre zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, quod non. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is omdat deze via corruptie gemakkelijk kunnen verkregen worden. Zo blijken veel Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zodat zij slechts een beperkte bewijswaarde hebben.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker derhalve niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet zal lopen.

3.2.3.2. Betreffende de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen *'high profile'* doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) *'high profile'* doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van *'Afghan National Security Forces'* (ANSF) worden gevisieerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen (COI Focus, *Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul - stad*, 5 september 2013). Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift en merkt op dat aanslagen op *“high profile”*- doelwitten daarom niet enkel deze doelwitten uitschakelen. Verzoeker wijst hierbij op een aanslag op 17 januari 2014 op een restaurant waarbij zeker 17 doden vielen, hetgeen hij staft met een

artikel over dit incident (stuk 7). Dit incident, dat door de Raad niet betwist wordt, vermag op zich geen afbreuk te doen aan de algemene analyse over de actuele veiligheidssituatie te Kabul. Het artikel bevestigt immers de informatie aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald dat de aanslagen in Kabul 'high profile' doelwitten, zoals *in casu* de internationale gemeenschap, viseren en dat er daarbij inderdaad sprake is van 'collateral damage' onder burgers, doch dat het anderzijds duidelijk is dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen. Een dergelijk geweldpatroon van sporadische aanslagen die niet tegen de burgerbevolking zijn gericht loopt niet op tot willekeurige gewapend geweld dat voor een terugkerende asielzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico met zich meebrengt op ernstige schade, waardoor er evenmin aanleiding is voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER